

GETUIGENIS BIJ HET EMERITAAT VAN KRISTIAAN DEPOORTERE

Geachte monseigneurs,
Geachte mijnheer de rector,
Geachte professoren, collega's, studenten,
Geachte familie, collega's, vrienden en bekenden van Kris
Beste Kris,

De indrukwekkende poort van het Geestje door, de monumentale trap op, even rechts afslaan en staan voor de houten deur van het appartement van de president van het college (waar het licht 's nachts altijd heel laat brandde). Een bekende weg voor de 19 doctoraatsstudenten en ontelbare thesisstudenten van professor Depoortere. Binnen in het blauwe salon kringelde de rook van een sigaar steevast naar boven. Water, koffie, thee, cola light stonden klaar om het doctoraatsgesprek te smeren. Het begon steevast met een welgemeend: hoe gaat het? Daarna werd het pakje gelezen doctoraat van tussen de stapels en stapels andere thesissen en papieren gehaald. Als het intensief rook naar sigaren, wist je dat het heel goed gelezen was! Professor Depoortere's grootste frustratie bij mijn doctoraat was dat ik geen komma voor de maar zette en beide en beiden niet uit elkaar kon houden. Na mijn laatste bladzijde verzuchtte hij met berusting: je zult het nooit leren hé. En hij had gelijk. Maar meer dan dat was hij een promotor die vertrouwen gaf in je onderzoek, er zich voor engageerde, je bevestigde en nieuwe poorten opende als je even geen weg meer zag. Hij maakte zijn naam waar.

Van zijn onderzoek kon je als doctoraatstudent creativiteit leren, creativiteit in theologische denksporen en taal. Kris is een meester in het combineren van woorden en in het maken van nieuwe woorden om het diepste van de theologische werkelijkheid uit te drukken. De hel drukt hij uit als de doodste dood. De Geest is in-wezig in de mens enzovoort. De beeldende kracht van woorden, metaforen, symbolen en verhalen is hem zeer lief. Hij kan ze eigen maken, ermee creatief aan de slag gaan, vanuit de eigen verbeelding ze ergens anders zachtjes neerzetten. Een man van de romantiek die niet terugschrikt om enige melancholie te laten zien. Een tijdje geleden gaf hij een toespraak bij een feest in een voorziening, gebaseerd op het verhaal van Erik Emmanuel Schmidt, Oscar en Oma Rozerood. Door de manier waarop Kris het verhaal integreerde was iedereen mee, men kon zich herkennen in het verhaal en haalde er een nieuwe betekenis uit voor het leven en werken in een voorziening.

Van zijn onderwijs kon je als doctoraatsstudent heel wat opsteken. Kris bezit ondermeer het talent om de auteurs Ricoeur en Chauvet in verstaanbare schema's te gieten die studenten ineens door de bomen het bos liet zien. En dat was nodig.

Van zijn levenshouding kon je als doctoraatstudent ook leren. Vooral van de hoop die hem voortdrijft. Voor mij is dat het sterkst uitgedrukt in Kris zijn woorden 'En toch'. 'En toch, hé' is de verzuchting en de uitdrukking van geloof die Kris zo vaak gebruikt om de hoop en het perspectief van het christendom uit te drukken in moeilijke en alledaagse situaties. Hij gebruikt het bijvoorbeeld als uitdrukking in vieringen waar hij als vormselheer iets over het christelijk geloof wil meegeven aan vormelingen. Een christen kan steeds zeggen: en toch! Eveneens kan hij het verzuchten bij een ogenschijnlijk hopeloos moeilijke situatie en zo meteen zichzelf motiveren om er blijven in te investeren. En toch gaat de poort weer open. Studenten hebben ook de genade mogen ondervinden van een ander deel van zijn levenshouding die hij als volgt uitdrukt: weinig principes zijn de tranen van anderen waard. Zijn medemenselijkheid staat in elk contact voorop. Verder zijn geologie en klimaat een hobby van Kris. Als je ergens naartoe moest op congres, dan had hij gegoogled wat voor weer het daar was en wat er allemaal in de buurt lag aan rivieren, bergen, zeeën, woestijnen, steden. Oh ja, en hij duimde ook voor de goede afloop van je paper.

Doctoraatsstudenten van Kris mochten steeds uitkijken naar een persoonlijke en warme laudatio tijdens de promotie. Kris getrooste zich veel moeite om naast het onderzoek ook de persoon van de doctorandus aan bod te laten komen. Voor internationale studenten beschreef hij steeds hun plek van afkomst en betrok hij hun familie, die niet kon overkomen. Met de doctoraten van internationale studenten kon Kris wel eens voor verrassingen komen te staan. In mijn geheugen staat een dankviering gebrand na een doctoraat waar Kris en professor Leijssen respectievelijk in een felroze en fel-lichtblauwe glanzende albe mochten mee voorgaan. Foto's kunnen bij mij besteld worden, of wat had u gedacht. Mijn verdediging was een waar medisch slagveld. Eén van de slachtoffers was mijn promotor die alleen al aan mijn voorverdediging enkele gekneusde en gebroken ledematen overhield. Niet dat het er zo hardhandig aan toe ging, veeleer omwille van een ongelukkige val net voordien. De band met het pastoraat van de gezondheidszorg was dus niet ver weg. Kris werd barmhartig door enkele collega's professoren de trappen op gedragen naar het toenmalige decanaat. En terwijl ik in de keuken van het secretariaat de 'waarom-vraag' aan het stellen was, hield Kris moedig stand, waarschijnlijk onder de invloed van de overdosis pijnstillers die Rita en ik hem gegeven hadden. Dit is wellicht één van de weinige voorverdedigingen die veel pijnlijker waren voor de promotor dan voor de doctoranda. Maar daar stond hij even later, moedig op mijn verdediging, met een kruk en een ingepakt been, de pijn verbijtend van een paar gebroken ribben die even later op spoed alsnog zouden gediagnosticeerd worden. Net zoals bij Marktrock konden de UZ opgelucht ademhalen toen mijn verdediging achter de rug was.

Ik heb me enige tijd afgevraagd of er nog een leven is na een doctoraat. Dat blijkt. Zelfs méér dan één! Een vol leven aan het Academisch Centrum voor Praktische Theologie. Je mag erop vertrouwen, Kris, het is in de heel goede leidende handen van professor Annemie Dillen en we doen erg ons best om er de pastores van morgen op te leiden en deze van vandaag na te vormen. En een vol leven in het vicariaat Caritas in mijn adoptief bisdom Brugge. Waar jij als vicaris dezelfde liefde voor kanaries (en ander gevogelte) deelt met de bisschop, maar ook dezelfde liefde voor al wie bijzondere aandacht en zorg nodig heeft. Ubi caritas Deus ibi est.

Ondertussen wéét Kris dat er een leven is na Leuven. Maar Kris, wij vergeten jouw innovatieve aanwezigheid hier niet, je lag aan de oorsprong van het Academisch Centrum voor Praktische Theologie dat recentelijk nu ook een ruimtelijke basis heeft gekregen in het oude faculteitssecretariaat, samen met de Interdiocesane Dienst voor Gezinspastoraal en de Academische Leraren Opleiding. Vroeger noemde men de locatie van de academische lerarenopleiding 'de schuifdeur'. Creatief voortbouwend op die traditie zal de nieuwe locatie de naam 'de POORT' krijgen. Het open deel van jouw naam, om jou te eren voor al je pastoraaltheologische reflectie en al je inspanningen voor zovele studenten en alumni van onze faculteit. Theologie zou theologie niet zijn, als er geen tweede betekenislaag aan de Poort gegeven werd: P staat natuurlijk voor Pastoraal, de O voor Onderwijs en de laatste drie letters voor Open Ruimte voor Theologie. Hiermee willen we de vrijheid van denken bewaren die jou toeliet om te spelen met taal en ideeën en om nieuwe initiatieven te nemen. Met de woorden van Psalm 24: Poorten, heft uw hoofden omhoog, maak u groter oeroude deuren, hier komt de Eeuwige, de Lichtende. Moge die Eeuwige jou steeds zegenen om nog meer poorten te openen en groter te maken. In naam van al jouw doctoraatsstudenten: dank je!

Dr. Anne Vandenhoeck